

Arrest

nr. 97 250 van 15 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 1 maart 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat M. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 december 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 23 april 2009 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk verklaard.

Op 23 november 2011 vraagt de arts-adviseur bijkomende inlichtingen op met betrekking tot de medische toestand van verzoeker.

Op 9 februari 2012 geeft de arts-adviseur zijn advies betreffende de gezondheidstoestand van verzoeker.

Op 1 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 16 juli 2012. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22/12/2008 werd ingediend door:

A., M. (R.R.: ...)

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

geboren te Khasavyurt op (...)1976

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 23/04/2009, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet aanvaard worden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Er worden medische elementen aangehaald voor A. M.. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op dd.09/02/2012 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde: "Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Daarnaast voert verzoeker een manifeste appreciatiefout aan en een gebrek aan of onvoldoende motivering.

Verzoeker meent dat ten onrechte wordt gemotiveerd dat het gebrek aan adequate behandeling en bijgevolg het gebrek aan medische zorgen geen onmenselijke behandeling zou zijn. Verzoeker herinnert eraan dat hij lijdt aan een chronische vorm van hepatitis C die op middellange termijn zal evolueren tot een levercirrose of leverkanker. Verzoeker moet absoluut worden behandeld. De eerste behandeling sloeg niet aan maar sinds 7 augustus 2012 krijgt verzoeker een nieuwe behandeling. Vanaf 4 september 2012 krijgt hij een bijkomende behandeling met een nieuw geneesmiddel, die zijn kans op genezing verdubbeld tot zelfs verdrievoudigd. Door hem de behandeling met dit nieuw geneesmiddel te weigeren wordt verzoeker onderworpen aan een onmenselijke en vernederende behandeling in geval van terugkeer naar zijn land aangezien hij niet meer zal beschikken over deze kans om te genezen.

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde

wet verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, zijnde artikel 9ter van de vreemdelingenwet en naar de feitelijke gegevens die eraan ten grondslag, met name dat wat de ziekte van verzoeker betreft, de arts-adviseur de aangehaalde medische argumenten evalueerde en concludeerde *"Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."* De arts-adviseur stelt in zijn advies van 9 februari 2012 vast dat verzoeker geen "respons" vertoonde op de behandelingen in 2009 en dat werd voorgesteld om "hier" te wachten op nieuwe antivirale middelen. Dit wordt niet betwist door verzoeker. Waar de arts-adviseur vaststelt dat de behandeling was beëindigd en concludeert dat *"wachten op in ontwikkeling zijnde geneesmiddelen (...) overal (kan) gebeuren en (...) niet (duidt) op een aan de gang zijnde actuele behandeling"*, toont verzoeker niet aan dat de conclusie van de arts-adviseur kennelijk onredelijk is of niet afdoende.

Met zijn betoog maakt verzoeker geen schending aannemelijk van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en evenmin wordt een schending van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet aangetoond.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Verzoeker die niet betwist dat de eerste behandeling niet aansloeg en dat hij diende te wachten op nieuwe antivirale middelen die nog in ontwikkeling waren, maakt niet aannemelijk dat de conclusie van de arts-adviseur dat *"Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is."*, kennelijk onredelijk is. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker thans verwijst naar medische stukken van 7 augustus 2012 en betoogt dat hij sinds 7 augustus 2012 een nieuwe behandeling krijgt en vanaf 4 september 2012 een behandeling krijgt met een 'nieuw' geneesmiddel, kan hij verweerder bezwaarlijk verwijten geen rekening te hebben gehouden met deze nieuwe gegevens die niet ter kennis zijn gebracht aan verweerder. Bovendien kon verweerder geen rekening houden met deze gegevens nu de bestreden beslissing dateert van 1 maart 2012.

In zoverre verzoeker betoogt dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden doordat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst de behandeling met het 'nieuwe' geneesmiddel niet zal kunnen verderzetten, merkt de Raad op dat met de bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf weliswaar ongegrond wordt verklaard, geen uitspraak werd gedaan over een eventuele

verwijdering van het grondgebied. De beweringen aangaande een terugkeer zijn derhalve louter hypothetisch en niet dienstig nu de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt noch gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten. Een eventuele afzonderlijke verwijderingsmaatregel kan als een afzonderlijke beslissing worden aangevochten. Bij gebrek aan een dergelijke verwijderingsmaatregel maakt verzoeker bijgevolg geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.574).

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend dertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN